

Publicerad 2010-06-28 00:22 av Citrusblomma

### **Brev till Max - så du får veta hur det var för mig**

Vi träffades när högstadiet började, augusti 2006. Jag var lång med min naturliga hårfärg och mina vanliga glasögon som nu sedan länge är utbytta och du var trött av dina astamediciner men det visste jag inte då, utan såg mest en dryg tönt med en underbar rumpa.

Vi gick bara i samma klass, vi pratade aldrig, hamnade aldrig i samma grupparbeten och det var väl tur med tanke på att jag fortfarande hade den avlångt smala love of my life petter i hjärtat och hjärnan och han åt fortfarande upp min tillvaro och all lycka jag hade.

Jag fick veta senare att du tyckte jag var den tråkigaste i mitt tjejjgäng.

Första gången vi pratade sa du till mig att "Kent var ett dåligt svenneband" Det kommer jag aldrig att glömma för att jag har aldrig blivit mer förnärad tror jag. Jag skrek åt dig att du hade ingen smak, ingen ville veta din åsikt, så gick jag därifrån. Sa till vår gemensamma kompis att han borde välja sina vänner lite bättre.

Någon månad senare hade vi vår första fredliga konversation om teletabbies. Du hade varit rädd för deras dammsugare när du var liten och jag för bebissolen och vi skrattade tillsammans. Du älskade reaggie och jag avskydde det men vi lyckades ha roligt och till slut kom du hem till mig. Vi tittade skolkataloger i min säng och varje dag höll du min hand i skolan, på rasterna, på lektionerna, jämt. Vår fysiklärare som även var din mattelärare frågade på klassresan, när vi satt tillsammans på en sten i fjällnora, bara vi två, inslingrade i varandra

"Sandra och Max, när hände det?"

Men det var åttan då och det hade hänt saker över sommaren som vår älskade fysiklärare inte kände till. Du hade blivit kär i mig, alla våra vänner sa att det var så. Jag valde att se åt ett annat håll, du förstår, jag var kär i den blonda långa i vår parallellklass som jag hade min första fylla med dagen innan nationaldagen och han blev den första som någonsin rörde mina bröst. Du tog hand om mig när han gjorde mig illa och jag har fortfarande sår av det, fyra år gamla.

Så berättade du för mig att du var förälskad, i mig, Sandra, vars älskade Kent du avskydde, men du kunde ha overseende med det "deprimerade emobandet" som du sa, för att jag var ett emo i åttan, även om alla andra sa att "emo kan man inte vara, emo är en musikstil med klädstilen fashioncore, man kan klä sig fashioncore men man kan inte vara ett emo." jag struntade i allt det där, jag var ett emo.

Du sa till mig att var kär. Jag sa till dig att bli kär i vår vän istället, som jag visste var kär i dig. Det blev du, som på beställning, fast du berättade för mig senare att du aldrig var det på riktigt, hon var substitut.

Så fick vi båda hjärtan krossade, du av mig, eller den andra flickan beroende på hur man ser det, och jag av

den blonda, långa, som kallat mig hans prinsessa som jag ville vara.

Du brukade komma hem till mig efter skolan, det var bara en buss och en kvarts promenad sedan låg vi i min en och tjugo säng och tittade i skolkatalogerna.

Så träffade jag den andra långa pojken, han som bodde i Stockholm och jag blev kär, jag kunde inte stå när han rörde mig. Vi blev snabbt tillsammans i oktober och måndagen den 12e november 2007 hade du och jag vår första kyss. Jag var fortfarande tillsammans med Stockholmare.

Det var din absolut första kyss. Du var inte ens beredd. Jag tänkte bara testa dig. Efteråt satte vi oss i olika ändor av rummet och pratade över vad som precis hänt. Vi båda kom fram till att det var oundvikligt, det kommer att hända igen. Så slängde du dig på mig och vi kysstes resten av kvällen. Jag ångrar ingenting.

Så började vi prata om det. Om det, våra känslor för varandra. Och jag var så elak, jag ber om ursäkt älskade för att jag var så elak mot dig. Men du förstår, det var inte lätt för mig heller, det var svårare för mig än för dig. Jag var tvungen att lämna Stockholmare och jag var kär i honom också. Då trodde jag att jag älskade honom. Han älskade mig otroligt.

Jag lämnade honom på lucia, 13e december 2007. Då hade du fått nog av mig. Vi hade kysst varandra hela den tiden. Du sa att du inte ville ha något mer med mig eller mina vänner att göra. Mitt hjärta gick sönder. Jag gick in på flicktoaletten i skolan och spelade courage – superchick från min mobil. En sång om anorexia då helt omedveten att det två år senare skulle bli mitt öde, även om jag hade symtom redan då. Du kom efter mig, och satt där med mig. Det bästa med oss var att våra bråk alltid fungerade. Gick den enda kom den andra alltid efter, oavsett. Det var nog det som höll ihop oss.

Jag blev tillsammans med Stockholmare igen samma kväll, sa att jag ångrade mig. Samtidigt pratade min bästa vän med dig där du sa hur mycket du älskade mig och ångrade dig. Jag berättade inte för dig att jag var tillbaka hos honom, du räknade ut det själv.

Nästa dag, 14e december stod du i skolan, du såg ut som hela världen gått under. Du bankade ditt huvud i skåpen, du dunkade och dunkade tills det blå skåpet blev helt rött av ditt blod. Jag sa att du var galen och gick därifrån. Du stod kvar på skolgården i flera timmar tills jag kom tillbaka och drog dig därifrån.

Vi pratade den kvällen, länge. Du bad om en chans till, en chans att bevisa dig. Jag sade till dig att du inte behövde vänta dig för mycket, det var inte direkt som att jag "krävde att du skulle plocka ner stjärnor åt mig" Du sade "det gör jag om det är det du vill". Jag har aldrig blivit så rörd i hela mitt liv. Jag grät, jag älskade dig redan då. Jag visste att det var oundvikligt.

Det var vinter och mörkt, ingen såg. Vi gick undan i skolan och kysstes i soffan på övervåningen. När vi skildes åt utanför skolan kysste du mig. Jag blev rädd, ingen visste ju. Två killar såg. De sade inget. Kanske visste de ändå.

Den 16e december, söndag, 2007, gjorde jag slut med Stockholmarens igen. Samma kväll blev vi tillsammans. Det var bara underförstått. Jag sade "hej pojkvän" och du svarade "hej flickvän".

Den 17e kysstes vi öppet för första gången. Som vi kysstes! Vi var så stolta och lyckliga. Du sken av stoltheten. Det fångades till och med på kort. Den 19e åkte du i 5 veckor till ditt hemland, Chile. Jag grät ihjäl mig i 5 veckor, räknade ner timmarna tills du skulle komma tillbaka. Alla blev galna på mig, bad dig att aldrig åka igen.

När du kom hem den 21a januari 2008 fick jag träffa din pappa för första gången. Han såg skeptisk ut. Din mamma sade med hennes latinamerikanska dialekt "vilken flicka han har skaffat sig va?"

Den natten gick vi och lade oss, den natten förlorade vi våra oskulder till varandra. Jag skrek och blödde, men det snöade ute och vi låg där tillsammans hela natten, tills vi gick till skolan nästa morgon. Det var det bästa som hänt mig.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Citrusblomma med Poeter.se id #28945 innehar upphovsrätten